

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ערוץ גבוה יותר

מר ג'רי לויין

הפגישה הראשונה שלי עם הרבי היא אצלי בגדר זיכרון המעורפל.

אני זוכר שנכנסתי למרכז חב"ד ב-770 איסטון פארקוויי. זה היה משהו מעבר למה שבחור יהודי מבית טוב כמוני יכול היה להעלות על דמיונו.

מה שאני זוכר במיוחד מתוך אותו ערפל הוא שבתוך כל ההמולה ששררה שם, מצאתי את עצמי עומד מול אדם עם חיוך גדול וחמים, פנים מדהימות ועיניים מופלאות ונוצצות. הוא שידר חום וקסם, על אף שהיה המוקד של כל אותה תשומת לב. הייתי רוצה לומר שהוא היה 'סלברטי', אבל אני חושב שזהו לא הביטוי המתאים, וכאשר אני פגשתי אותו, עם הרקע שממנו באתי - מהעולם של חדשות הטלוויזיה - כך אני תפסתי אותו.

זו הייתה הפעם הראשונה...

בהזדמנות נוספת שבה פגשתי את הרבי, אשתי הייתה בהיריון, ואני זוכר שביקשתי ממנו לברך אותנו שההיריון והלידה יעברו בשלום ושהולד יהיה בריא.

הוא בירך אותי. תחילה הוא העניק לי שטר של דולר, ובירך אותי בהצלחה. אחר כך הוא נתן לי עוד שני שטרות נוספים, ואמר שזה עבור הילדים.

לא הבנתי מדוע הוא נתן לי שני שטרות. רק אחר כך נודע לנו שאשתי בהיריון עם תאומים. בשעתו עדיין לא ידענו מכך.

במהלך ההיריון אמרו לנו הרופאים שאחד העוברים מתקשה לקבל תזונה ברחם - הוא היה קטן משמעותית בהשוואה לשני - והם הודיעו כי ייתכן שייאלצו לבצע ניתוח חירום. החלטתי לכתוב לרבי.

את תשובת הרבי קיבלתי באמצעות מזכירו, הרב בנימין קליין. הייתי בניו יורק ובאתי לפגוש את הרב קליין, והוא אמר לי, "אתה רוצה לדעת מה הרבי אמר כשמסרתי לו את המכתב שלך? הוא אמר 'אָה!', וביטל את העניין בהינף יד".

חזרתי לאשתי ואמרתי לה, "אין לך מה לדאוג, איננו

צריכים לעשות דבר. הכל יהיה בסדר גמור". וברוך ה', כך היה.

התאומים לא נולדו לפני הזמן, אלא באיחור. האחד שקל שלושה קילוגרם וארבע מאות גרם, והשני שניים וחצי ק"ג. לגמרי בטווח הנורמה. כעת, שניהם מסיימים את לימודיהם בבית הספר היהודי שבו הם למדו כל חייהם, והם הרבה יותר דתיים ממני, ברוך ה'.

אולם, המפגש הדרמטי ביותר שהיה לי עם הרבי היה בשנת תשמ"ז (1987), בזמן שעבדתי כמגיש חדשות בערוץ 10 של הטלוויזיה במיאמי. בשעתו, קיבלתי פנייה מחב"ד לבוא לעבוד במסגרת "מכון אָלף", הנותן מענה לצרכי הדת של אנשי כוחות הביטחון היהודיים בארצות הברית, ושל האסירים היהודים בבתי הכלא בארצות הברית.

הרעיון הזה קסם לי. חלק אחד בתוכי סבר שזו הזדמנות לא שגרתית לחולל שינוי של ממש, אך, חלק אחר בתוכי לא היה לגמרי בטוח שזה אכן הדבר המתאים עבורי.

הרב שלום בער ליפסקר, מייסד מכון אלף, הציע שאכתוב מכתב לרבי, ואבקש את הדרכתו. כך עשיתי. כתבתי לרבי

«

מכתב ארוך ובו פירטתי מה אני עושה כרגע, ומה אני מקווה להשיג במסגרת התפקיד המוצע.

זמן קצר אחר כך קיבלתי שיחת טלפון מהרב ליפסקר, בה הוא הודיע שהגיעה תשובה מהרבי, וביקש שאבוא אליו מיידית.

הייתי בעבודה כאשר הגיעה הטלפון מהרב ליפסקר, ובעקבותיה ניגשתי אל העורך האחראי בחדר החדשות ואמרתי, "אני חייב ללכת. יש לי מקרה חירום". מיהרתי והגעתי למשרדו של הרב ליפסקר. אני זוכר שכאשר נכנסתי, הוא ישב מאחורי שולחן העבודה שלו, ובחן מקרוב ובריכוז רב את אותה פיסת נייר קטנה. הוא אמר, "תשובה זו תמוהה מאוד בעיניי. אינני מצליח לפענח אותה, אף שאני מנסה כבר זמן רב".

"מה כתוב בה?!", שאלתי.

"כתוב: 'אמור לי את כל שמותיך'."

זו הייתה התשובה, אף שכמובן לא זו התשובה שלה ציפיתי. אני ציפיתי לאיזו תשובה אינטלקטואלית לשאלתי, אך לא לזה. זה היה לגמרי בלתי צפוי. 'אמור לי את כל שמותיך'?

שאלתי את הרב ליפסקר, "מה משמעות התשובה הזו?"

לא היה לו מושג, אך הוא ניסה להציע את ההסבר הבא: "ייתכן שמשמעות התשובה היא שהרבי איך שהוא לא מזהה את הנשמה שלך, או משהו כזה. אולי כדאי שתשאל את אמך מהו שמך העברי".

כעת, לא היה לי שום ספק שידעתי את שמי העברי - יוסף - שבו חתמתי את מכתבי לרבי, בצירוף שם אבי: יוסף בן צבי הירש לייב הלוי. אף על פי כן, הסכמתי לשאול את אמי, על אף שהרגשתי די מוזר בקשר לכל העניין.

כך, נסעתי הישר ממשרדו של הרב ליפסקר לבקר את אמי, וסיפרתי לה את כל מה שהתרחש. כששמעה את הסיפור הזה, גם אמי הייתה נבוכה ואובדת עצות בדיוק כמוני.

"זה הרי לגמרי לא הגיוני", אמרתי. "אני הרי יודע ששמי העברי הוא יוסף".

"נכון", אמרה אמי, "יוסף מרדכי".

"מה?!", אמרתי בתדהמה.

והיא חזרה שנית, "יוסף מרדכי".

"מרדכי? מעולם לא סיפרת לי על כך!", אמרתי כלא מאמין.

חזרתי אל הרב ליפסקר והודעתי לי ששמי הוא לא יוסף, אלא יוסף מרדכי בן צבי הירש לייב הלוי. בתגובה אמר הרב ליפסקר, "כתוב שוב לרבי, וחתום את מכתבך בשם זה".

כתבתי מכתב נוסף ובו שאלתי האם עלי לעזוב את עבודתי הנוכחית ולעבור לעבוד עבור מכון אלף. התשובה שקיבלתי הייתה, "כעצת ידידים מבינים". החלטתי לשאול את אמי, כי חשתי שהיא החברה הטובה ביותר שלי. שוחחנו ודנו בעניין, ובסופו של דבר עברתי לעבוד במסגרת מכון אלף.

במבט לאחור, אחרי כל השנים הללו, כשאני חושב שוב על כל העניין, הנה מה שאני אישית לקחתי מהחוויה הזו:

כל מנהיג יהודי אחר שהיה מקבל מכתב ממגיש חדשות בערוץ טלוויזיה מוביל המבקש לעבור לעשייה ציבורית, מיד היה חושב: מהו הפוטנציאל השיווקי הטמון כאן עבור הארגון שלנו? כיצד יוכל אדם זה לסייע לנו בהפקת סרטוני התדמית ובמינוף החשיפה התקשורתית שלנו? כיצד יוכל אדם זה לסייע לצמיחת ולהתפתחות הארגון שלנו?

אבל הרבי בכלל לא חשב בכיוון הזה.

המחשבה שהעסיקה את הרבי הייתה: הנה בחור יהודי שלא יודע את שמו העברי.

חשתי שהרבי נמצא בקטגוריה שונה לגמרי, שהוא מנהיג מסוג אחר לחלוטין, כזה שתמיד מסוגל לחדור את כל המסכים - ולא משנה עד כמה תהיה מרוחק ממנו - ולגעת בכך ברמה מאוד, מאוד עמוקה.

ג'רי לוויין הוא מגיש חדשות זוכה פרסים יוקרתיים. הוא ויתר על משרתו כמגיש בכיר בערוץ חדשות במיאמי לטובת הפקת סרטים עבור ארגונים שלא למטרות רווח, תוך התמקדות בסרטים הומניטריים ותיעודיים. הוא רואיין במיאמי בחודש ניסן תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ד (1954) — במענה לחסיד ששאל האם להמשיך במנהגו להתפלל מדי פעם באריכות ולהקדיש זמן להתבוננות ברעיונות מתורת החסידות, מאחר שהוא חש שאין הדבר משפיע על מידותיו, מביע הרבי תמיהה על עצם השאלה, שהרי התפילה וההתבוננות מסייעים בוודאות להטבת המידות, ואין ספק כי לולא הנהגתו זו היה מצבו גרוע בהרבה. הרבי גם מעוררו לבדוק את התפילין שלו, להקפיד על נתינת צדקה קודם התפילה, ועל אמירת שיעור התהלים היומי. ט"ז באלול.

1 אגרות קודש, כרך ט, עמ' רצד

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015